Горловский Медиа Портал
22.04.10 23:00

В рамках празднования 65-летней годовщины со Дня Победы «Горловский Медиа Портал» совместно с Дворцом детского и юношеского творчества и ДОО «ЮнПрессКлуб» начинает публикацию серии очерков-участников городского конкурса «История моей семьи в годы Великой Отечественной войны».

Воспоминания участников боевых действий того времени и недетские размышления школьников на тему войны, различные судьбы горловчан и эмоциональные откровения – в серии публикаций «Они завещали жить».

Занадто пізно…

День Перемоги… День, який подарував нам життя… День героїв… Але постає питання, чому ми згадуємо про них раз на рік? Хіба вони на це заслуговують? Хіба заслуговують вони на це тихе та жалюгідне вмирання?

9 травня. За звичкою йду до квіткового кіоску, купую букет гвоздик та йду у сквер Комунарів. Парад вже закінчився, і тут майже нікого немає. Лише я та старенька бабуся з онучкою, що роздивляються портрети переможців. Піднімаюся сходами до вічного вогню та кладу до купи свій букет. Напевно, у цей день так робить майже кожен.

З почуттям виконаного обов'язку збиралася вже йти, як помітила, що біля мене хтось стоїть. Обертаюсь - дідусь. Звичайний такий, у сірому піджачку та багатьма нагородами. Він стоїть та невідривно дивиться на вогонь. Дивиться - і плаче. Це були гарячі та скупі сльози. Сльози чоловіка, що ніколи не вмів плакати. Мені поволі стало шкода дідугана, та я й кажу:

- Діду, не плачте ви так. Йшли би ви додому, випили б горілки з друзями.

А він подивився на мене і каже:

- Так, дівчино, вже час... Вже час й мені до них...

Я подумала, що дідусь неправильно мене зрозумів, та хотіла було перепросити, але він випередив мене:

- Тоді, у сорок третьому, під Брестом ми домовилися: через 65 років тут, у рідній Горлівці, 3 червня зустрітися… Коли вже не буде війни… Та й заспівати, - голос у дідуся почав зриватися й він замовк.

Я була зворушена почутим. Через деякий час він продовжив:

- А потім вони загинули. Всі. Навіть Машка моя... Вона красуня була! Найвродливіша! Ми одружитися збиралися... Підірвалася на міні 5 травня 45-го. За чотири дні до Перемоги! - після невеличкої паузи він додав: - Так, пора вже й мені до них, - і знову заплакав.

Я втішила його, як змогла, та провела додому. Я так і не змогла заснути тієї ночі, а наступного дня купила продуктів у найближчому супермаркеті та пішла до свого нового знайомого. Він був дуже цьому радий. Ми пили чай з малиною та булочками у маленькій, тісній кухоньці, а потім він показував мені фотографії своїх бойових товаришів та розповідав, розповідав. Про війну, про їх дружбу, про те, як вчилися, як кохали, про маму, про своє життя. З його розповіді я дізналася, що він був сержантом, а Маша - медсестрою в місцевому шпиталі. Про їх тремтливе кохання та її смерть. Додому я повернулася пізно. Багато думала про війну, про життя взагалі. Ця зустріч змінила мене, змусила переоцінити людські цінності.

Я ще кілька разів була в дідуся. Дізналася, що після війни він-таки одружився, у нього є

син, два онуки, онучка та правнук, які живуть у Києві, але його чомусь туди забирати не квапляться.

Одного дня, прийшовши, як завжди, до дідуся, я подзвонила у двері, але мені довго ніхто не відчиняв. Нарешті двері відкрила заплакана сусідка:

- Запізнилася ти, дівчинко... Учора поховали...

На моє прохання вона дозволила зайти до квартири. Тут все було, як раніше, ті ж фотографії, старий годинник. До кімнати увійшла сусідка. Вона дала мені конверт.

- Ось, - сказала вона, - це він вам попросив передати.

Я дістала лист. Там було всього чотири слова: «Я йду до них» та фотографія. Четверо хлопців у військовому та дівчина в білому халаті. Стоять під деревом та усміхаються.

- Коли він помер? - питаю.

- Третього червня.

Дізнавшись, де він похований, я поїхала на цвинтар. Там, у маленькому кутку, стояв хрест. Поклавши червоні троянди, я довго стояла поряд...

На жаль, ми згадуємо про них пізно.

Занадто пізно...

Настя Матвієнко, МАН «Англійська мова та література» (ОШ 8, 9-А)